Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Adrian Iancu

Regula jocului
și
alte povestiri

LIMES
2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Cățelul albastru / 5

Școala de dans și bune maniere / 33

Un proiect de fericire / 57

Regula jocului / 85

Vitrinierul / 105

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cățelul albastru

E ora opt, poate opt și un sfert dimineața. În liniștitul nostru oraș de munte poporul muncitor se trezește devreme. Cei harnici, la ora asta sunt aproape plictisiți de viață așa că își parfumează gura cu o cafea stropită cu o licoare aromată, să zicem biter, sau cei mai puțin avuți iau în calcul băutura căruțașului londonez, să spunem, un pahar de gin veritabil. Femeile frumoase încă se odihnesc cotropite, după o noapte în care au fost asaltate și cucerite, bucățică cu bucățică, de către tineri amanți vioi sau poate de bătrâni curtezani insistenți. În dragoste, ca și în viață, se bifează tenacitatea, femeia apreciază luptătorul și, mai apoi, portofelul, conform zicalei că banii n-aduc fericirea dar o întrețin totuși!

Așadar, la ora opt și ceva dimineața trebuie să ai cu capul ca să ieși în oraș fără treabă căci n-ai ce

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

să vezi în afară de oameni grăbiți înspre treburile lor zilnice, fețe îmbătrânite înainte de vreme sau călători care au pierdut trenul de dimineață... Și, de fapt, era singurul lor tren bun! Tabietul matinal al poporului muncitor este agrementat de lectura pe diagonală a ziarului nostru local, *Colina*. Astăzi, cititorii găsesc, spre deliciul lecturii, la rubrica *Știrea zilei!*, articolul *Cățelul albastru!*, cu textul de mai jos: *„Ieri, marți, în cursul dimineții, cunoscutul ziarist Dorian, cuprins fiind de o stare inexplicabilă, în timp ce se deplasa cu tramvaiul înspre domiciliu, după deschiderea ușii, la una dintre stații, a sărit din mijlocul de transport și s-a năpustit asupra unui câine albastru pe care se pare că l-a mușcat zdravăn de pulpa dinapoi. În urma atacului neprevăzut, animalul, speriat, a dispărut din zonă și a fost găsit două ore mai târziu mort în scara unui imobil din cartier. Grupul de copii care se afla în stație în momentul acela a fost condus la cabinetul medical cel mai apropiat pentru obișnuitul tratament antirabic preventiv. Ziaristul nu a putut fi contactat, se pare că acesta s-a baricadat în locuința personală. Așteptăm opiniile dumneavoastră, la rubrica Cititorii ne scriu/Colina*, cotidian local / *C.C.* , colaborator al publicației locale. Iar opiniile nu au întârziat să parvină redacției, pentru că un caz

similar s-a petrecut de curând într-o localitate învecinată.

– Ehei ! Asta da, știrea zilei! spun unii.

*

– Te salut, stimate, îmi zice Dorian, la telefon, într-o marți dimineața. Ei, ce spui de-o vizită la dom'doctor, de ziua numelui? Ș-apoi, e acolo și Vetuța, nepoata popii! Ce zici?

Iar eu nu sunt împotrivă. Și, de ce aș fi? Îmi plac descinderile nepremeditate, spontaneitatea propunerii mă incită, casa și ospitalitatea gazdei îmi sunt cunoscute.

De-o vreme, caut prilej sa merg in vizită la vechiul meu amic, Gigi Tulea, membru al *Societății filatelice,* oarecum retras din prima linie a vieții sociale, prieten din secolul trecut, pe care de-o vreme nu mai am ocazia să-l întâlnesc pe la sărbătorile culturale din liniștitul nostru orășel de munte. Propunerea, cu totul neașteptată, ca să-l onorăm de Sf. Gheorghe, pe nenea Gigi vine din partea lui Dorian, publicist cunoscut, în retragere, prețuit în cercul nostru de prieteni. Despre jurnalist se spune pe la noi că și-a făcut ucenicia în preajma

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

unor oameni însemnați care l-au plătit bine pentru devotamentul său, în vremurile acelea grele și care l-au investit cu puteri nebănuite, în funcția pe care o ocupa.

– De ziua numelui se merge neinvitat, prietenii sunt bineveniți, omul e bucuros să-i călcăm pragul, continuă Dorian.

Zis și făcut. Ne întâlnim, pe la orele zece, poate zece și un sfert dimineața, în fața bisericuței, zugrăvită în verde, de pe *Strada Gladiolelor*, peste drum de bodega *Opal*, ținută de o cunoștință comună, un preot oarecum dăruit cu harul divin și proprietar cu acte in regulă al cârciumii, unde o mulțime de vizitatori ce-l venerează pe Bachus se nevoiesc cu mijloacele lor modeste, întru amorțirea trupului cu secărică. Pe-atunci buzunarele erau tot mai adânci și mai goale. În vremurile despre care facem vorbire lefurile erau de-a dreptul metafizice sau cam așa ceva și un gest asemeni celui amintit, deschiderea unei cârciumi cu prețuri lesne, însemna din partea proprietarului un efort. Când s-a construit lăcașul sfânt de pe strada amintită, dintr-o scăpare a inginerului s-a prevăzut mai mult material decât trebuia iar din ceea ce prisosea s-a isprăvit locuința preotului dar și cârciuma căci terenul viran din fața

bisericii, cumpărat pe mai nimic, te îmbia la construit. Vorba aceea, unde dai și unde crapă! Preotul a orânduit apoi ca parterul casei să fie destinat sufletelor subțiri la pungă, grăbite și însetate, ce să-i faci, asta este, iar încăperile de la etaj pentru locuit pentru că familia e la loc însemnat în liniștitul nostru orășel de munte.

– O zi frumoasă, părinte! salutăm, eu și Dorian, din mers, oarecum surprinși de întâlnire, la ora asta a dimineții. Popa, pâinea lui Dumnezeu, ne întoarce, prompt, gestul de respect, și, astfel, ne continuăm drumul.

Apartamentul sfinției sale are trei încăperi: dormitor, sufragerie care ține și loc de odaie de primire a oaspeților și bucătărie. La popa vine peste zi, cu sau fără treabă, tot felul de lume din cartier. S-a amenajat apoi, dintr-un capăt de coridor, o încăpere cu aspect de carceră, ocupată de Vetuța, fata care ajută la treburile gospodăriei, o nepoată cu care popa se dedulcește din când în când, se zice, o tânăra înspăimântător de simplă și de smerită, altfel, mobilată cu fragmente de cultură rustică. Peste zi, popa nu-i are grija, fata este în subordinea preotesei, el patrulează cât e ziua de lungă, atunci când nu e

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ocupat cu treburile duhovnicești, de la apartament la biserică, apoi degrabă la cârciumă.

*

– Binecuvântează părinte!... strigă de la câte o masă vreun client trezit din amorțire la vederea popii, de fapt a proprietarului, care trece cu regularitate în cursul zilei să recupereze în tranșe, o parte din încasări, căci trăiește cu neliniștea că într-o zi vreunul din angajați o va întinde pe nepusă masă cu profitul ce i se cuvenea. Popa binecuvântează cu gesturi cam nepotrivite pentru locul și momentul în care se află. Altfel, ca personaj, e o combinație de har divin și administrator al celor lumești. Un antreprenor aproape desăvârșit. Unii cu guri mai bogate-n vorbe zic că e afemeiat după bani, că, în momentele de taină, îi mângâie cu aceeași duioșie cu care bărbații își mângâie amantele.

Din camera de zi de la parter, Gigi Tulea poate să vadă ca la cinema intrarea în lăcașul sfânt, casa popii dar și cârciuma Opal, iar dacă pofta i-ar veni într-o zi, ar putea chiar să ajungă în zonă pe scurtătură; din cameră, hop, pe balcon și de acolo, țop, peste balustradă, apoi pe gazonul din fața blocului căci apartamentul se află la parter. Și, în

definitiv, ar putea să facă lucrul acesta chiar în pantofi de casă și halat de baie fără ca cineva dintre obișnuiții locului să-și dea măcar seama ce se petrece din cauza culorilor pestrițe ale peisajului.

Dar doctorului, personaj oarecum sofisticat, nu-i trece așa ceva prin minte, și nici vârsta nu-l avantajează în așa demersuri, alții însă ar da bani grei ca să aibă așa o locuință la parter, din care, întinși pe canapeaua din camera de zi, cu capul sprijinit de pernița cu broderii rămasă de la o verișoară din cale-afară de avută, să admire la vecernie un asemenea peisaj policrom; mămăițe sfioase, bărbați grăbiți, tinere mistice, florărese guralive si alte chestii precum coroane, colive, câte un maslu din când în când, promoție la sicrie, de ce nu?, capitalism multilateral dezvoltat, tipărituri cât încape și corul de duminică, în fine, ce mai?, bucurie mare – plăcerile simple ale vieții.

– Privesc înspre fereastră și asta îmi ocupă toată ziua, obișnuiește doctorul să povestească celor veniți în vizită la el.

Om de lume și strateg din fire, doctorul defilează în societate cu sfințiile lor numai pentru că dă bine la imagine, altfel s-a născut sub zodia cumpătării și a ateismului, trecute sub tăcere de

acesta. De origine, dintr-un sat din lunca Lăstunului, nu departe de liniștitul nostru orășel de munte, se trage din părinți agricultori înstăriți, cu gospodărie si pământuri, de la care a moștenit nu numai o avere frumușică ci și o anumită viclenie a săteanului destinat să viețuiască într-o multiculturalitate care adesea i-a fost potrivnică. La un moment dat, prin anii optzeci ai secolului trecut, și-a îmbunătățit profilul spiritual prin mărturisiri legate de perioada de detenție de la Petreni, desfătare, în ghilimele, de care nu avusese parte. Gigi Tulea, pe cât de școlit, pe atât de fricos este, iar totul nu e decât pură fabulație. Bătrânul doctor, altfel spus, e mitoman. Și, cam atât. Ba să nu mint, e gurmand, mai ales la ospețele unde e musafir.

– Dacă înțelegi jumătate din cât povestește doctorul, înțelegi mult! spune vocea opiniei publice.

Cosmetizarea finală a profilului provine din desele aluzii, neîntemeiate, la modul în care s-a îngrijit de sănătatea luptătorilor retrași, în anii de după cea de-a doua răzmeriță mondială, în munții Făgetului, subiect *en vogue* în anii nouăzeci când mai niciunul dintre aceștia nu mai era în viață ca să întărească sau să dezmintă înfricoșătoarele istorisiri ale doctorului. La fel și despre detenție, nimeni nu s-

a găsit să confirme faptul, dar nici să-l infirme. Mistificarea e la ordinea zilei în lumea acelor timpuri, așa că doctorul inventează lupte și străduințe care nu au existat vreodată. În cele din urmă, după anii două mii își strânge povestirile pe care le intitulează *amintiri*, publicate prin periodice, într-o cărămidă de carte, îmbunătățită, pe ici pe colo, de un ziarist local, talentat. De-abia atunci începe pelerinajul pe la apartamentul doctorului unde poți să întâlnești titrați din diverse domenii, iscoditori din fire, cine știe?, dornici să afle chestii inedite. Gigi Tulea răspunde la întrebări, se înflăcărează alimentat de cauza luptei misterioase din munți. Povestirile lui sunt prizate la maximum, ce mai tura-vura, are succes la public, fapt ce stârnește invidia lui Dorian, boem notoriu și publicist înzestrat.

– Eu sunt boem, domnilor, generos, nu mă uit la bani, obișnuiește Dorian să zică atunci când prietenii și cunoscuții îl cinstesc cu câteva pahare de tărie, căci băutura primită în dar de la aceștia are farmecul de a-i dezlega binișor limba și de a-l predispune, zice el, la sinceritate. Și apoi, i se pare mult mai gustoasă băutura dăruită decât cea pe care și-ar fi plătit-o singur.